

Capitolul I. Litigii de muncă și de asigurări sociale

I. Condițiile angajării răspunderii patrimoniale a salariatului în ipoteza art. 270 C. muncii. Răspunderea delictuală a angajatorului pentru denigrarea și calomnierea salariatului. Posibilitatea salariatului de a solicita, în cadrul unei acțiuni în răspundere patrimonială îndreptată împotriva sa, pe calea cererii reconvenționale, daune morale. Dovada condițiilor răspunderii patrimoniale: fapta ilicită, prejudiciul, vinovăția, legătura de cauzalitate. Importanța intenției angajatorului de a-l denigra și a-l calomnia pe angajat. Necesitatea probării

C. muncii, art. 270^[1]

1. Pentru angajarea răspunderii patrimoniale, potrivit dreptului muncii, este necesar să fie îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 270 C. muncii, precum și de cele ale art. 998-999 C. civ., respectiv existența unui raport de muncă, unei fapte ilicite delictuale, unui prejudiciu, unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat, precum și vinovăția persoanei care a comis fapta ilicită.

Prima condiție, privind existența raportului de muncă, este îndeplinită, întrucât între părți a existat un contract individual de muncă, iar eventualul raport juridic obligațional de răspundere patrimonială derivă din acest contract.

Cu privire la cea de-a doua condiție, referitoare la existența unei fapte ilicite, s-a constatat că nu este îndeplinită, întrucât din probele administrate nu rezultă că salariatul ar fi săvârșit vreo faptă ilicită, în legătură cu munca sa și cu atribuțiile pe care le avea de îndeplinit.

Cea de-a treia condiție, referitoare la producerea prejudiciului de către salariat, nu este îndeplinită.

Cu privire la cea de-a patra condiție, s-a constatat că nu există nicio legătură de cauzalitate între eventualele fapte comise de către salariat și prejudiciul existent în patrimoniul angajatorului.

^[1] În urma republicării, art. 254 C. muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011).

2. Pentru angajarea răspunderii angajatorului pentru prejudiciile aduse salariatului, este necesar să fie îndeplinite condițiile prevăzute de art. 998-999 C. civ., în persoana angajatorului, respectiv existența faptei ilicite a angajatorului, existența prejudiciului, a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul produs și voința angajatorului.

Cu privire la existența faptei ilicite, salariatul a susținut că fapta ilicită comisă de către angajator a constat în calomnierea sa și denigrarea la locul de muncă, în familie și societate ca urmare a acuzelor nefondate consemnate în adresă

Angajatorul a adus la cunoștința salariatului adresa menționată, dar nu cu scopul de a denigra și de a o calomnia, ci cu scopul de a recupera prejudiciul care există în patrimoniul său.

Din niciun mijloc de probă nu rezultă că prin emiterea acelei adrese s-ar fi urmărit să se aducă atingere onoarei și reputației salariatului.

Adresa nu cuprindea niciun fel de aprecieri peiorative la adresa angajatului, iar simpla existență a adresei nu era de natură a aduce atingere demnității și onoarei acestuia, deoarece era emisă în temeiul unui raport de audit și nu a fost adusă la cunoștința colegilor de serviciu, familiei sale sau membrilor societății.

Cu privire la prejudiciul produs, respectiv suferințele psihice, care l-au determinat pe salariat să se pensioneze, s-a reținut că neînțelegerile care au intervenit între angajat și angajator produc în mod inerent suferințe psihice, care pot fi considerate normale. Numai dacă aceste suferințe psihice depășeau ceea ce este normal în cadrul unei situații tensionate, se putea angaja răspunderea civilă delictuală a persoanei responsabile.

C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc., decizia nr. 704 din 9 februarie 2010, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 5002/09.06.2009, pronunțată de Tribunalul București, Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei, ca neîntemeiată; a fost admisă cererea de chemare în judecată, formulată de reclamanta SC B.R. de M.I. SA, în contradictoriu cu pârâta S.C.; a fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 37924 lei, reprezentând prejudiciu plus dobânda legală aplicată asupra sumei respective începând cu data de 16.05.2008 până la actualizarea efectivă a prejudiciului; a fost admisă în parte cererea reconvențională; a fost obligată reclamanta-pârâtă să-i plătească pârâtei-reclamante indemnizația de concediu medical aferentă perioadei 01.01.2008 - 05.03.2008; au fost respinse celelalte capete de cerere, ca neîntemeiate.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că, potrivit contractului individual de muncă înregistrat la I.T.M., pârâta a

fost salariați reclamantei, îndeplinind funcția de șef serviciu financiar-contabilitate.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 35495 lei, reprezentând prejudiciu, compusă din suma de 34143 lei drepturi salariale și 1354,17 lei avans nejustificat.

Cererea de chemare în judecată se întemeiază pe raportul de audit efectuat de SC G.E.C. SRL, din care rezultă că, în perioada 2006-2007, pârâta a prejudiciat pe reclamantă prin faptul că, în calitate de persoană răspunzătoare de acordarea drepturilor salariale ale angajaților, abuzând de puterea de decizie, și-a creat avantaje materiale necuvenite, respectiv a dispus în favoarea sa și a încasat efectiv sume de bani cu titlu de „drepturi salariale”, fie prin ridicarea unor sume de bani direct de la casierie, fără documente justificative, fie prin sume acordate sieși și încasate, sume ce depășeau drepturile salariale cuvenite.

Pentru lămurirea acestor aspecte, instanța de fond a încuviințat proba cu expertiza contabilă. Raportul de expertiză efectuat în cauză a concluzionat că, în perioada ianuarie 2006 - decembrie 2007, la nivelul patrimoniului B.R.M. s-a înregistrat un prejudiciu de 37924 lei, ca diferență între sumele înregistrate și contabilitate drept plătite pârâtei S.C. (304.025 lei) și drepturile salariale cuvenite.

În conținutul raportului de expertiză s-a reținut că, în lipsa documentelor justificative privind sumele înregistrate în evidența contabilă a B.R.M., drept plătite pârâtei, nu se poate stabili dacă există suma încasată necuvenit.

Instanța de fond a reținut că pârâta a îndeplinit funcția de director economic, așa cum rezulta din fișa postului, calitate în care avea obligația de a realiza evidența contabilă a reclamantei, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Totodată, a mai reținut că avea obligația de a organiza și conduce contabilitatea, în conformitate cu prevederile Legii nr. 82/1991 și de a urmări înregistrarea cronologică, prelucrarea și păstrarea informațiilor cu privire la situația patrimonială și de a efectua controlul operațiunilor patrimoniale efectuate, exactitatea datelor contabile furnizate.

Or, tocmai prin neîndeplinirea acestor atribuții de către pârâtă s-a ajuns în situația de a se constata de către expert lipsa documentelor justificative privind sumele înregistrate în evidența contabilă a reclamantei drept plătite pârâtei, context în care prin expertiză nu s-a putut stabili dacă există sume încasate de pârâtă în mod necuvenit.

Instanța de fond a constatat că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile contractuale, în sensul că pârâta a avut calitatea de salariați a reclamantei, a produs un prejudiciu prin fapta ilicită și personală, aflată în legătură cu munca acesteia, rezultând existența raportului de cauzalitate între fapt și prejudiciu și vinovăția acesteia.

Asupra excepției lipsei calității procesuale a pârâtei, invocată de aceasta, instanța de fond a respins-o ca neîntemeiată, având în vedere faptul că pârâta avea calitatea de salariată a reclamantei în perioada în care s-a produs prejudiciul.

Instanța de fond a admis cererea și a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 37.924 lei, plus dobânda legală aplicată asupra sumei respective începând cu data de 16.05.2008 (data introducerii cererii), până la achitarea efectivă a prejudiciului, având în vedere concluziile raportului de expertiză prin care se stabilește un prejudiciu de 37.924 lei, sumă pentru care reclamanta și-a majorat câtimea pretențiilor, ca diferență între sumele înregistrate în contabilitate ca plătite pârâtei și drepturile salariale cuvenite,

Cu privire la cererea reconvențională, prin care pârâta-reclamantă solicita obligarea reclamantei-pârâte să-i achite contravaloarea concediilor medicale pentru perioada 01.01.2008 - 5.03.2008 și la plata sumei de 10.000 Euro echivalent în lei, reprezentând daune morale, instanța de fond a reținut că raporturile de muncă ale reclamantei-pârâte au încetat prin pensionarea acesteia, conform deciziei de pensionare nr. 419/06.03.2008.

Prima instanță a reținut că, pentru perioada 11.01.2008 - 05.03.2008, reclamanta-pârâtă a făcut dovada cu certificatele medicale că a fost în incapacitate temporară de muncă.

Cu privire la capătul din cererea reconvențională privind obligarea reclamantei-pârâte la plata de daune morale către pârâta-reclamantă, instanța de fond respins această solicitare ținând seama că nu s-a făcut dovada producerii unor prejudicii morale.

Instanța de fond a constatat că afirmațiile pârâtei-reclamante nu au fost probate.

Împotriva sus-menționatei hotărâri, în termen legal a declarat recurs recurenta-pârâtă S.C., criticând soluția pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia civilă nr. 704/09.02.2010, a fost admis recursul, a fost modificată în parte sentința recurată în sensul respingerii ca neîntemeiate a acțiunii principale și au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței, privind respingerea, ca neîntemeiată, a cererii reconvenționale, având ca obiect obligarea intimetei-reclamante la plata daunelor morale.

În motivarea deciziei, s-a reținut pe cererea principală că recurenta-pârâtă a fost angajata intimetei-reclamante, așa cum rezultă din contractul individual de muncă înregistrat la I.T.M., îndeplinind funcția de sef serviciu financiar - contabilitate.

În această calitate, recurenta trebuia să îndeplinească atribuțiile prevăzute în fișa postului, conform actelor depuse la dosar. Ca urmare a unui control efectuat la B.R.M., s-a stabilit prin raportul de audit efectuat de SC G.E.C. SRL că, în perioada 2006-2007, recurenta-pârâtă a

prejudiciat pe intimata-reclamantă prin faptul că, în calitate de persoană răspunzătoare de acordarea drepturilor salariale ale angajaților, abuzând de puterea de decizie, și-a creat avantaje materiale necuvenite respectiv a dispus în favoarea sa și a încasat efectiv sume de bani cu titlu de „drepturi salariale”, fie prin ridicarea unor sume de bani direct de la casierie, fără documente justificative, fie prin sume acordate sieși și încasate, sume ce depășeau drepturile salariale cuvenite.

În urma acestui control și a concluziilor la raportul de audiat a fost promovată acțiunea în răspundere patrimonială.

Curtea a reținut că, pentru a se angaja răspunderea patrimonială a unui salariat, este necesar să fie întrunite elementele prevăzute de dispozițiile art. 270 C. muncii, care stipulează că „salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor”.

Astfel, pentru angajarea răspunderii patrimoniale, potrivit dreptului muncii este necesar să fie îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 270 C. muncii, precum și dispozițiile art. 998-999 C. civ., respectiv existența unui raport de muncă, existența unei fapte ilicite delictuale, existența unui prejudiciu, existența unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat, precum și vinovăția persoanei care a comis fapta ilicită.

Curtea a reținut că instanța de fond a constatat, în mod incorect, că sunt îndeplinite condițiile răspunderii patrimoniale, în persoana recurentei, și a pronunțat o sentință lipsită de temei legal.

Astfel, Curtea a constatat din probele administrate în cauză de către Tribunalul București, că prima condiție, privind existența raportului de muncă între recurenta-pârâtă și intimata-reclamantă este îndeplinită, întrucât între părți a existat un contract individual de muncă, așa cum rezultă din contractul individual de muncă înregistrat la I.T.M., iar eventualul raport juridic obligațional de răspundere patrimonială derivă din acest contract.

Cu privire la cea de-a doua condiție, referitoare la existența unei fapte ilicite, Curtea a constatat că în mod greșit prima instanță a reținut că este îndeplinită această condiție, întrucât, din probele administrate în cauză, respectiv din raportul de expertiză contabilă efectuat de către A.S. nu rezulta că recurenta ar fi săvârșit vreo faptă ilicită, în legătura cu munca sa și cu atribuțiile pe care le avea de îndeplinit.

Curtea a constatat că obiectivul numărul 3 al raportului de expertiză se referea la stabilirea prejudiciului cauzat de către recurenta-pârâtă în patrimoniul intimitei-reclamante prin încasarea unor sume de bani în mod nejustificat.

Din concluziile raportului de expertiză, s-a reținut că, „în lipsa documentelor justificative privind sumele înregistrate în evidența contabilă intimă, nu se poate stabili dacă există sume încasate în mod nejustificat de către S.C.”.

În raport de această concluzie a expertului, consemnată în cuprinsul raportului de expertiză, instanța de fond a apreciat în mod eronat că este îndeplinită condiția comiterii unei fapte ilicite de către recurenta-pârâtă în lipsa altor mijloace probatorii, care să fi fost administrate în cauză.

Curtea nu a reținut susținerea instanței de fond cu privire la împrejurarea că fapta ilicită a lui S.C. a constat în neîndeplinirea „obligației de a organiza și conduce contabilitatea, de a urmări înregistrarea cronologică, prelucrarea și păstrarea informațiilor cu privire la situația patrimonială și de a efectua controlul operațiunilor patrimoniale efectuate, exactitatea datelor contabile furnizate și că prin neîndeplinirea acestor atribuții de către pârâtă s-a ajuns în situația de a se constata de către expert lipsa documentelor justificative privind sumele înregistrate în evidența contabilă a reclamantei drept plătite pârâtei, context în care prin expertiză nu s-a putut stabili dacă există sume încasate de pârâtă în mod necuvenit”, pentru următoarele motive:

1. Atribuțiile recurentei erau prevăzute în fișa postului, iar printre acestea nu se menționa și înregistrarea efectivă în contabilitate a sumelor încasate și menționarea documentelor justificative. Aceste atribuții aparțineau contabilului, și nu recurentei, care avea funcția de director.

2. Expertul nu a putut stabili fapta ilicită a lui S.C., datorită lipsei efective a documentelor justificative, documente care trebuiau înregistrate de către altă persoană, și nu de către recurenta-pârâtă.

3. Instanța de fond a realizat o confuzie între atribuțiile de control și atribuțiile de înregistrare, consemnare și menționare în actele contabile a documentelor justificative; aceste din urmă atribuții nu trebuiau îndeplinite de către recurenta-pârâtă.

Pentru aceste motive, Curtea a reținut că nu era îndeplinită condiția privind comiterea faptei ilicite de către S.C., în lipsa altor mijloace probatorii, care trebuiau să fie administrate în cauză de către angajator.

Cu privire la cea de-a treia condiție, referitoare la producerea prejudiciului de către recurentă, Curtea a reținut că nici aceasta nu este îndeplinită.

S-a avut în vedere concluzia expertului consemnată în cuprinsul raportului de expertiză la obiectivul nr. 3 stabilit de către instanță. Într-adevăr, s-a constatat de către expert că în patrimoniul intimă-reclamante ar fi existat un prejudiciu de 37.924 RON, însă se menționa că nu se putea stabili dacă aceste sume au fost încasate de către recurenta-pârâtă. Curtea a reținut că nu avea niciun dubiu cu privire la împrejurarea că, în patrimoniul intimă-reclamante, ar fi existat vreun prejudiciu, însă nu

putea constata, pe baza concluziilor raportului de expertiză efectuat în cauză, că acest prejudiciu ar fi fost datorat activității desfășurate de către S.C. S-a învederat că, atâta timp cât nu s-a probat că S.C., prin activitatea desfășurată în cadrul instituției reclamante, ar fi creat vreun prejudiciu, instanța, în conformitate cu art. 1169 C. civ., poate constata că recurenta-pârâtă nu ar fi creat vreun prejudiciu intimetei-pârâte.

În acest context, Curtea a constatat că intimata-reclamantă a avut o atitudine pasivă pe parcursul cercetării judecătorești, în sensul că nu a formulat obiecțiuni la raportul de expertiză efectuat în cauză și nici nu a propus spre a fi administrate alte mijloace de probă, pentru a-și dovedi susținerile din cuprinsul cererii de chemare în judecată și, implicit, condițiile pentru angajarea răspunderii patrimoniale a recurente-pârâte.

Cu privire la cea de-a patra condiție, s-a constatat că nu există nicio legătură de cauzalitate între eventualele fapte comise de către S.C. și prejudiciul existent în patrimoniul intimetei-reclamante. Astfel, recurenta nu a săvârșit nicio faptă ilicită, respectiv nici nu a înregistrat operațiuni de plăți în contabilitate fără documente contabile justificative, pentru simplul motiv că operațiunile respective erau efectuate de salariați din cadrul compartimentului financiar-contabilitate, care țineau contabilitatea sintetică și analitică pe diverse conturi, și nu de contabilul șef sau directorul economic, care coordona și controla asemenea persoane. De asemenea, recurenta-pârâtă nici nu și-a însușit sumele de bani înregistrate în contabilitate fără documente contabile justificative, așa cum reliefează raportul de expertiză contabilă efectuat în cauză.

Pentru aceste motive, Curtea a reținut că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul existent în patrimoniul intimetei-pârâte și activitatea desfășurată de către S.C. în cadrul acestei instituții.

Cu privire la ultima condiție care ar fi trebuit să fie îndeplinită pentru angajarea răspunderii patrimoniale, respectiv vinovăția recurente, Curtea a constatat că nici această condiție nu era îndeplinită.

Cu privire la cererea reconvențională formulată, privind obligarea intimetei la plata daunelor morale ca urmare a suferințelor psihice care au fost provocate recurente și care au determinat pensionarea acesteia, Curtea a reținut că, pentru angajarea răspunderii angajatorului pentru prejudiciile aduse salariatului, este necesar să fie îndeplinite condițiile prevăzute de art. 998-999 C. civ., în persoana angajatorului, respectiv existența faptei ilicite a angajatorului, existența prejudiciului, a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul produs și vinovăția angajatorului.

Cu privire la existența faptei ilicite, recurenta-pârâtă a susținut că fapta ilicită comisă de către intimată a constat în calomnierea sa și denigrarea la locul de muncă, în familie și societate, ca urmare a acuzelor nefondate consemnate în adresă. În cuprinsul adresei, se menționa că

recurenta ar fi prejudiciat pe reclamantă cu suma de 11.000.000 RON prin „înregistrări contabile eronate, precum și o pagubă în valoare de 194.460,65 + 116.076,08 RON”.

Curtea a reținut că, într-adevăr, intimata-reclamantă a adus la cunoștința recurente-pârâte adresa menționată, dar nu cu scopul de o denigra și de a o calomnia, ci cu scopul de a-și recupera prejudiciul care exista în patrimoniul acesteia. Adresa nu cuprindea niciun fel de aprecieri peiorative la adresa lui S.C.

Curtea a reținut că recurenta nu a solicitat încuviințarea niciunui mijloc de probă pentru a dovedi că ar fi fost calomniată și denigrată de către intimata-reclamantă, simpla existență a acelei adrese nu era de natură a aduce atingere demnității și onoarei acesteia, deoarece era emisă în temeiul unui raport de audiat.

De asemenea, Curtea a constatat că adresa menționată era destinată numai recurente-pârâte și aceasta nu a dovedit că ar fi fost adusă la cunoștința colegilor de serviciu, familiei sale sau membrilor societății.

Din niciun mijloc de probă nu rezultă că prin emiterea acelei adrese s-ar fi urmărit să se aducă atingere onoarei și reputației lui S.C.

Pe cale de consecință, Curtea a constatat că nu este îndeplinită condiția existenței faptei ilicite.

Cu privire la prejudiciul produs, respectiv suferințele psihice, care au determinat-o pe recurentă să se pensioneze, Curtea a reținut că neînțelegerile care au intervenit între recurentă, în calitate de angajat și intimată, în calitate de angajator, produc în mod inerent suferințe psihice, care pot fi considerate normale. Numai dacă aceste suferințe psihice depășeau ceea ce este normal în cadrul unei situații tensionate, se putea angaja răspunderea civilă delictuală a persoanei responsabile.

Instanța de recurs a constatat că recurenta nu a făcut dovada că intimata ar fi supus-o la niște suferințe psihice care ar fi depășit limita normalității.

Împrejurarea că starea de sănătate a recurente-pârâte s-a deteriorat nu putea fi imputată intimatei-reclamante, deoarece nu s-a dovedit că exista o legătură de cauzalitate între deprecierea stării de sănătate a lui S.C. și situația de la serviciu, privind existența unui prejudiciu în patrimoniul intimatei, care era pus în sarcina recurente.

De asemenea, cu privire la susținerea recurente că s-ar fi pensionat pe caz de boală, ca urmare a presiunilor psihice la care ar fi fost supusă, Curtea a înlăturat-o ca fiind nedovedită, în conformitate cu dispozițiile art. 1169 C. civ. Astfel, la dosarul de fond erau depuse numai certificatele medicale, nu și decizia de pensionare. În această împrejurare, instanța de recurs nu a putut verifica dacă pensionarea recurente s-a realizat pe caz de boală sau pentru limită de vârstă. Oricum, indiferent de cauza pensionării, Curtea a reținut că nu a fost dovedită nicio legătură

de cauzalitate între eventualele presiuni psihice, care sunt inerente unei stări conflictuale între angajat și angajator, și pensionarea acesteia.

Unul dintre motivele pensionării ar fi putut fi împrejurarea că recurenței i s-a schimbat felul muncii, însă acest aspect nu făcea obiectul analizei dosarului.

Cu privire la legătura de cauzalitate, Curtea a reținut că, atâta timp cât nu erau îndeplinite condițiile faptei ilicite și prejudiciului, nu se putea antama cea de-a treia condiție, respectiv legătura de cauzalitate.

Pentru considerentele menționate, Curtea a constatat că soluția pronunțată de către instanța de fond cu privire la soluționarea cererii reconvenționale formulate de către recurenta-pârâtă era legală și temeinică.

2. Cercetare disciplinară prealabilă. Înlăturarea apărărilor formulate de angajat. Decizie de sancționare. Nulitate. Acordarea daunelor morale. Modalitatea cuantificării prejudiciului

C. muncii, art. 263^[1], art. 268 alin. (2) lit. c)^[2]

1. Dacă instanța constată că decizia de sancționare pentru comiterea unei abateri disciplinare este lovită de nulitate absolută pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, există posibilitatea acordării daunelor morale, ca urmare a săvârșirii faptei ilicite care constă în sancționarea angajatului pentru neîndeplinirea unei îndatoriri menționate în cuprinsul Regulamentului Intern, care nu a fost adus niciodată la cunoștința sa, precum și a faptei ilicite care constă în atitudinea angajatorului, care nu a analizat pe fond apărările formulate de către salariat cu ocazia efectuării cercetării disciplinare și cu ocazia întocmirii deciziei de sancționare contestate.

2. Angajatorul a săvârșit fapta ilicită care constă în sancționarea angajatului pentru neîndeplinirea unei îndatoriri menționate în cuprinsul Regulamentului intern, care nu a fost adus niciodată la cunoștința acestuia. De asemenea, fapta ilicită constă și în atitudinea angajatorului care nu a analizat pe fond apărările formulate de către salariat cu ocazia efectuării cercetării disciplinare și cu ocazia întocmirii deciziei de sancționare contestate.

Salariatei i s-a produs un prejudiciu moral, deoarece i-a fost afectată demnitatea personală și i s-a creat un disconfort la locul de muncă din cauza atitudinii ostile a celorlalți salariați față de aceasta, dovedită prin probe administrate.

[1] În urma republicării, art. 247 C. muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011).

[2] În urma republicării, art. 252 alin. (2) lit. c) C. muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011).

Atitudinea necorespunzătoare a salariaților a fost încurajată de către angajator prin aplicarea sancțiunii disciplinare, constând în reducerea salariului de bază cu 10% pe 3 luni de zile, prin decizie de sancționare întocmită cu nerespectarea dispozițiilor art. 263 alin. (2) și art. 268 C. muncii.

Ca urmare a atmosferei create la locul de muncă, salariații a resimțit o stare de disconfort, stare care a fost înlăturată numai prin angajarea sa în altă instituție.

3. La stabilirea cuantumului prejudiciului instanța s-a raportat la salariul brut menționat în cuprinsul contractului individual de muncă. În acest sens, a fost stabilită ca fiind echitabilă o despăgubire la 4.500 RON, reprezentând contravaloarea salariului salariații pe o perioadă de aproximativ 3 luni de zile.

C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc., decizia nr. 255 din 19 ianuarie 2010, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 2232/18.03.2009, pronunțată de către Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a fost respinsă contestația formulată de contestatoarea V.L., în contradictoriu cu intimatul S.C.N., ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, analizând susținerile părților în raport de prevederile art. 263 alin. (2), art. 268 alin. (2) C. muncii și probele administrate, instanța de fond a reținut că, prin decizia nr. 132/08.10.2008, s-a dispus sancționarea contestatoarei cu sancțiunea reducerii salariului cu 10% pe o perioadă de 3 luni pentru săvârșirea abaterii disciplinare, constând în faptul că în data de 21.08.2008 nu a fost prezentă la locul de muncă la ora 14,50. Apărările contestatoarei formulate în cadrul efectuării procedurii prealabile au fost respinse cu motivarea că salariații nu a respectat programul de lucru. Prin această faptă a încălcat prevederile art. 15 lit. c) din Regulamentul Intern. S-a precizat că, anterior, a mai fost sancționată prin decizia nr. 94/2008 cu sancțiunea avertisment. S-a constatat că fapta reținută în sarcina contestatoarei a constituit-o nerespectarea programului de lucru în data de 21.08.2008, și nu a unei alte fapte ce presupunea executarea unei obligații de serviciu.

Astfel, instanța de fond a reținut că nu are relevanță în cauză modalitatea de utilizare a aparatului pentru analize.

Tribunalul, în urma analizei conținutului deciziei, a constatat că decizia de sancționare a fost emisă cu respectarea prevederilor imperative ale art. 268 alin. (2) C. muncii.

Coroborând conținutul înscrisurilor cu declarația martorului, s-a reținut de instanța de fond că angajatorul a făcut dovada faptei săvârșite

de către contestatoare și descrise în decizia contestată, în sensul prevederilor art. 263 alin. (2) C. muncii.

Instanța de fond a reținut că, prin plecarea cu 10 minute înainte de terminarea programului de lucru în data de 21.08.2008, contestatoarea a încălcat prevederile art. 15 lit. c) din Regulamentul Intern. La individualizarea sancțiunii, angajatorul a avut în vedere prevederile art. 266 C. muncii, și nu împrejurarea că salariată a formulat sesizări cu privire la nereguli pretins existente în instituție. Din cuprinsul deciziei nu rezulta că angajatorul i-a interzis contestatoarei dreptul de a formula petiții.

Constatând că decizia contestată este legală și temeinică, instanța de fond a respins contestația formulată împotriva acesteia ca neîntemeiată. Capătul de cerere accesoriu referitor la restituirea sumelor reținute în baza deciziei a fost respins ca neîntemeiat în raport de soluția adoptată de instanță asupra capătului de cerere principal.

Instanța de fond a reținut că contestatoarea nu a făcut dovada prejudiciului moral, a faptei ilicite a angajatorului și nici a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și pretinsul prejudiciu suferit de salariată, prin probele administrate în cauză. Nefiind îndeplinite prevederile art. 269 C. muncii, Tribunalul a respins, ca neîntemeiat, capătul de cerere ce are ca obiect daunele morale.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta, întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Prin decizia civilă nr. 255/19.01.2010, pronunțată de către Curtea de Apel București, a fost admis recursul declarat, în sensul modificării în tot a sentinței recurate, în sensul că: a fost admisă contestația în parte, a fost anulată decizia de sancționare nr. 132/08.10.2008 emisă de SC N.M., a fost obligată pârâta să plătească reclamantei drepturile salariale care i-au fost reținute ca urmare a deciziei anulate, sume ce au fost indexate, majorate și reactualizate conform indicelui de inflație aplicat la data plății efective, a fost obligată aceeași pârâta să plătească reclamantei suma de 4500 lei, cu titlu de daune morale și a fost respins ca neîntemeiat capătul de cerere având ca obiect acordarea daunelor morale pentru diferență, până la concurența sumei de 100.000 lei.

În motivarea deciziei, s-a reținut că recurenta a fost angajată în cursul lunii februarie 2008, ca medic specialist de medicină de laborator, în cadrul SC N.M.

În cursul activității desfășurate în cadrul unității spitalicești, a fost sancționată prin decizia nr. 94/19.08.2008 cu avertisment scris, pentru nerespectarea atribuțiilor din fișa postului referitoare la respectarea și aplicarea R.O.I. și R.O.F. și a dispozițiilor art. 24 din R.O.I.

Ulterior, la data de 08.10.2008, a fost sancționată prin decizia nr. 132/08.10.2008, cu reducerea salariului de bază cu 10% pe 3 luni,

deoarece a plecat mai devreme de la serviciu și a creat astfel disfuncționalități.

Curtea a reținut că recurenta a contestat în termen legal decizia de sancționare.

Cu privire la fapta reținută în sarcina sa, instanța de recurs a constatat, pe baza probelor administrate la instanța de fond, că la data de 19.09.2008, s-a prezentat pentru recoltare de analize pacientul C.R., care nu a mai putut efectua analizele de laborator, deoarece toate angajatele plecaseră de la serviciu cu 5 minute înainte de a ajunge numitul C.R. la laboratorul de analize medicale. Ca urmare a acestei sesizări, s-a efectuat o cercetare disciplinară, fiind sancționată recurenta pentru nerespectarea programului de lucru, obligație stipulată în dispozițiile art. 15 lit. c) din R.O.I. al Spitalului.

Curtea a reținut din cuprinsul contractului individual de muncă că durata timpului de lucru al recurentei era de 7 ore pe zi, 35 de ore pe săptămână.

Instanța de recurs a constatat că nu poate stabili pe baza probelor administrate în cauză, orele efective la care contestatoarea trebuia să se prezinte la serviciu și nici ora la care se încheia programul de lucru, deoarece nu erau menționate aceste aspecte nici în contractul individual de muncă, nici în fișa postului și nici R.O.I. al Spitalului.

În această situație, nu s-a putut stabili cu exactitate intervalul orar în cuprinsul căruia era necesar să își desfășoare activitatea recurenta.

Mail mult, din fișa postului rezulta că aceasta avea ca atribuții „semnarea și parafarea buletinelor de analize tipărite de aparate, precum și validarea rezultatelor finale”. De asemenea, se preciza în cuprinsul fișei postului că analizele urgente se vor elibera până la ora 11,00, iar analizele curente până la ora 13,00.

Din analiza sarcinilor menționate în fișa postului medicului specialist de laborator V.L., instanța de recurs a constatat că aceasta nu avea atribuții de recoltare și prelevare a probelor de sânge.

Reclamația realizată de către C.R. viza împrejurarea că nu i s-au recoltat analizele de sânge, deoarece nu era prezentă nicio angajată de la laboratorul de analize. Obligația de recoltare a analizelor de sânge nu revenea recurente, ci probabil asistentelor medicale. Recurenta avea îndatorirea de a semna și parafa analizele medicale, conform mențiunilor din fișa postului.

Recurenta a fost sancționată, deoarece a plecat de la serviciu la ora 14,50, respectiv cu 10 minute înainte de terminarea programului de lucru. S-a constatat că au fost încălcate dispozițiile art. 15 lit. c) din Regulamentul Intern al Spitalului Clinic N.M.

Curtea a constatat că recurente nu i s-au adus la cunoștință reglementările din cuprinsul Regulamentului Intern. Astfel, în tabelele nomi-